

[Kent Kirk]

opnås enighed under Uruguayrunden. Derfor er det vigtigt, at Danmark bidrager til en afslutning, men det er samtidig vigtigt, at Danmark er et af de lande i Fællesskabet, der forhindrer, at Fællesskabet begynder at bevæge sig i en mere protektionistisk retning inden for sine egne rammer. Vi har hørt og set tendenser i retning af, at man vil have bedre redskaber til at gennemføre beskyttelse af sit eget marked – godt nok i respekt af GATT – men vi mener, at her skal Danmark stå på den liberale holdning.

Hvidbogen, som statsministeren var inde på i sin tale, kender vi jo ikke meget til. Vi får den måske at se den 15. december; det må vi håbe. Men ud fra det, vi har hørt, mener vi, at det er vigtigt, at regeringen sikrer sig, at man på topmødet ikke bare vedtager nogle ligegyldige erklæringer og endnu en gang sætter nogle flere penge hen i strukturfonde, men nu bliver enig om at tage fat på nogle af de fundamentale problemer, der er på det europæiske arbejdsmarked, herunder i Danmark – statsministeren nævnte jo selv et område: fleksibiliteten. Vi forventer, at når topmødet er overstået, er regeringen parat til også i Danmark at tage fat på det problem, så vi kan få en større fleksibilitet på det danske arbejdsmarked.

Vi forventer også, at regeringen tager de advarsler, som Kommissionen formentlig har i sin hvidbog, om, at for høje arbejdsmarkedsbidrag kan være hæmmende for beskæftigelsen i Fællesskabet, med i sin politik. Det samme gælder den advarsel, der er med hensyn til for store statsunderskud: at de undergraver beskæftigelsen på lang sigt.

Med hensyn til udvidelsen af Den Europæiske Union er vi stærke tilhængere af, at de nordiske lande og Østrig kan blive medlemmer. Vi giver fuld støtte til regeringen her.

Vi er også tilhængere af, at de central- og østeuropæiske lande kan blive medlemmer, men her må signalet være, at vi skal have forberedt det. Det hjælper ikke bare at sige, at de skal være medlemmer, hvis vi så bruger de næste 4, 5, 6 år på at lade situationen flyde. Der skal nogle forberedelser til fra EU's side, for at det kan blive realistisk, og derfor mener vi, at statsministeren på topmødet bl.a. skal argumentere for, at Fællesskabet nu tilrettelægger sin politik på en sådan måde, at det ikke bare er ord, men at der også kan komme realiteter ud af det, vi siger.

Asylpolitik og bekæmpelse af kriminalitet – som statsministeren var inde på – er vi også stærke tilhængere af er noget, vi gør i fællesskab. Vi har et specielt forbehold her fra dansk side, der går ud på, at det skal være et mellemstatsligt samarbejde, og meget tyder jo nu på, at de andre medlemslande ikke vil løfte det op til et almindeligt Fællesskabssamarbejde, i hvert fald ikke før 1995. Men regeringen er nødt til at finde ud af, hvordan og hvorledes Danmark skal forholde sig til den situation, når de andre lande ønsker at implementere Maastricht-traktaten på dette område.

Demokrati, større åbenhed og mere nærhed er vi stærke tilhængere af, men vi synes desværre ikke, at regeringen er nået tilstrækkelig langt på de områder. Det er ikke tilfredsstillende, det, vi har nået. Derfor må man igen i gang med at prøve at se, om man ikke kan få forbedret de vilkår, der skal være gældende, når vi taler om større åbenhed i Ministerrådet. Der er behov for det. Derfor må man tage den kamp op igen. Og det, vi har nået med hensyn til borgernes aktindsigt i Fællesskabet, er jo heller ikke tilfredsstillende. Det bliver for svært for borgerne at få fat i, hvad der rent faktisk sker i de sager, der vedrører dem. Institutionernes mulighed for at stemple »Fortroligt« er alt, alt for stor. Her må borgerne komme mere i centrum.

Endelig vil jeg sige med hensyn til den europæiske ombudsmand – der jo ikke er et rent regeringsanliggende, men også vedrører Europa-Parlamentet – at her er det vigtigt, at man virkelig sikrer, at ombudsmanden får en uafhængig rolle, så han kan beskytte det enkelte individ i Fællesskabet i forhold til de beslutninger, der træffes i de enkelte institutioner.

For Det Konservative Folkeparti skal der ikke herske tvivl om, at vi står ved folkeafstemningen den 18. maj. Vi står også ved de forbehold, Danmark har taget, og vi er enige i, at vi kun kan ændre på disse forbehold ved en ny folkeafstemning. Vi havde gerne set, at den oprindelige Maastricht-traktat var kommet til at gælde for Danmark, men det gjorde den jo altså ikke. Men der skal heller ikke herske tvivl om, at vi ser nogle problemer, som man er nødt til at finde løsninger på, og som man er nødt til at forberede den danske befolkning på at den skal tage stilling til inden for en overskuelig fremtid. Her tænker jeg på det forsvarspoliti-